

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
ROCKET

ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

PETER MAY

ΥΠΕΡΑΝΩ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

Ιούλιος 2006

Η οδός Ντε Πον τέμνει το κέντρο του Ιλ Σεν Λουί, από την Πον Μαρί, τη γέφυρα που εκτείνεται πάνω από τον Σηκουάνα στη βόρεια πλευρά, ως την Πον ντε λα Τουρνέλ στη νότια. Το νησί απέχει λιγότερο από διακόσια μέτρα από το Ιλ ντε λα Σιτέ απέναντι, στην καρδιά του παλιού Παρισιού.

Ο Ένζο αναρωτιόταν πώς η κόρη του είχε την οικονομική άνεση να μένει σε ένα διαμέρισμα εκεί, όπου τέσσερα τετραγωνικά μέτρα γη κόστιζαν πάνω από τριακόσιες χιλιάδες ευρώ. Αλλά ο Σάιμον του είχε πει ότι έμενε σε ένα μικροσκοπικό στούντιο στον έκτο όροφο μιας πολυκατοικίας και πως το ενοίκιο το πλήρωνε ο εργοδότης της.

Τις πρώτες πρωινές ώρες, στο σπίτι του στην Καόρ, είχε αμφιβάλλει κατά πόσο ήταν σοφή κίνηση να προσπαθήσει να τη δει. Στο Παρίσι, βέβαια, έπρεπε να πάει ούτως ή άλλως. Τι ανόητο στοίχημα! Τελικά όμως την απόφαση την πήρε λόγω της Σοφί.

Είχε ζέστη, είκοσι έναν βαθμούς, και η υγρασία έκανε το δέρμα να κολλάει. Κάπου πέρα από το μωσαϊκό από μεσαιωνικές στέγες με κόκκινα κεραμίδια, ένα ρολόι είχε σημάνει δύο, με έναν βαθύ, βροντερό χτύπο που αντηχούσε αιώνες τώρα. Αυτή η παλιά γειτονιά τούτης της αρχαίας πόλης στη νοτιοδυτική Γαλλία χρονολογούνταν από τη ρωμαϊκή εποχή και, κάποιες από τις πιο μοναχικές του στιγ-

μές, ο Ένζο ένιωθε ότι απείχε μόλις μίαν ανάσα από τις απαρχές της ανθρωπίνης ιστορίας. Με την πλάτη της πολυθρόνας του ριγμένη προς τα πίσω, δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο, και την κιθάρα του πάνω στο στήθος, κοίταζε το ταβάνι και γλιστρούσε το μεταλλικό σλάιντ κατά μήκος της ταστιέρας, κάνοντας τις χορδές να σιγοκλαίνε και να του θυμίζουν τη θλίψη ενός όχι και τόσο μακρινού παρελθόντος. Αν έφευγε για Παρίσι την επομένη, θα έχανε την έναρξη του ετήσιου φεστιβάλ μπλουζ της Καόρ.

Τα σανίδια στον διάδρομο έτριξαν. «Μπαμπά;»

Γύρισε και είδε τη Σοφί, με το νυχτικό της, να στέκεται στο κατώφλι, και αναγκάστηκε να ανοιγοκλείσει τα μάτια του για να διώξει τα απρόσμενα δάκρυά του, καθώς μερικές φορές εκπλησσόταν κι ο ίδιος από το πόσο την αγαπούσε. «Θα 'πρεπε να κοιμάσαι, Σοφί».

«Πήγαινε για ύπνο, μπαμπά. Είναι αργά» είπε εκείνη χαμηλόφωνα. Πάντα του μιλούσε αγγλικά όταν ήταν οι δυο τους. Αγγλικά με μια παράξενα αταίριαστη σκοτσέζικη προφορά, σαν το γλυκό άρωμα του ουίσκι που κουβαλάει ο ζεστός αέρας τις καλοκαιρινές νύχτες. Διέσχισε αθόρυβα το σαλόνι και κούρνιασε στο μπράτσο της πολυθρόνας. Ο Ένζο αισθάνθηκε τη ζεστασιά της.

«Έλα μαζί μου στο Παρίσι».

«Γιατί;»

«Για να γνωρίσεις την αδελφή σου».

«Δεν έχω αδελφή» είπε εκείνη. Ο τόνος της δεν έκρυβε πικρία. Ήταν απλώς μια ψυχρή δήλωση της πραγματικότητας όπως την αντιλαμβάνόταν η ίδια.

«Κόρη μου είναι, Σοφί».

«Τη μισώ».

«Πώς γίνεται να τη μισείς; Δεν την έχεις συναντήσει ποτέ».

«Επειδή εκείνη σε μισεί. Πώς θα μπορούσα να συμπαθήσω κάποια που σε μισεί;» Έπειτα πήρε την κιθάρα από την αγκαλιά του, την ακούμπησε στο περβάζι και γλίστρησε στο κάθισμα δίπλα στον πατέρα της, γέρνοντας το κεφάλι της στο στήθος του. «Σ' αγαπώ, μπαμπά».

Ο Ένζο βρήκε την πολυκατοικία αρκετά γρήγορα. Το 19B, στη δυτική πλευρά του δρόμου, δίπλα στο οπωροπωλείο Λε Μαρσέ ντεζ Ιλ. Δεν είχε ιδέα ποιος ήταν ο κωδικός για να μπει στην αυλή. Θα μπορούσε να χτυπήσει στη θυρωρό, αλλά τι θα της έλεγε; Ότι η κόρη του έμενε εκεί, στο τελευταίο πάτωμα; Κι αν η θυρωρός τον πήγαινε επάνω, τι θα της έλεγε σε περίπτωση που η Κίρστι τού έκλεινε την πόρτα κατάμουτρα;

Έτσι, έφαγε μεσημεριανό στο μπιστρό Λ' Ιλό Βας, στη γωνία της οδού Σεν Λουί, μόνος του δίπλα στην τζαμαρία, παρατηρώντας τα πρόσωπα των ανθρώπων που περνούσαν και το φως του ήλιου που έπεφτε λοξά ανάμεσα στα ψηλά παλιά κτίρια που κάποια είχαν παράξενη κλίση. Έμεινε εκεί ώσπου το εστιατόριο άδειασε κι ο σερβιτόρος περιφερόταν ανυπόμονα, περιμένοντας να πληρωθεί για να σχολάσει. Στο τέλος, ο Ένζο πλήρωσε τον λογαριασμό και διέσχισε τον δρόμο περπατώντας προς το μπαρ Λουί Θ'. Κάθισε σε ένα τραπέζι δίπλα στην πόρτα και λιβάνιζε μια μπίρα κοντά δυο ώρες. Κι άλλοι άνθρωποι πέρασαν. Κι άλλη ώρα. Ο ήλιος άρχισε να χτυπάει πιο λοξά, γλιστρώντας χαμηλά στον ουρανό όσο πλησίαζε απόγευμα. Και ακόμη περνούσαν τουρίστες που ίδρωναν στη ζέστη του Ιουλίου, ΙΧ και ταξί που εκτόξευαν τα μολυσμένα τους αέρια στην παλλόμενη ατμόσφαιρα, καθώς μια μεγάλη παριζιάνικη καλοκαιρινή μέρα όδευε προς το τέλος της.

Τότε την είδε, και παρότι την περίμενε τόσες ώρες, ένιωσε σαν να 'χε φάει γροθιά στο στομάχι. Είχαν περάσει δώδεκα χρόνια από

την τελευταία φορά που την είχε δει, τότε που ήταν ένα νευρικό, δύσκολο δεκαπεντάχρονο που δεν του μιλούσε. Τώρα διέσχισε την οδό Ντε Πον από τα ανατολικά προς τα δυτικά, κρατώντας στα χέρια της ροζ πλαστικές σακούλες με ψώνια. Φορούσε χαμηλοκάβαλο τζιν μέχρι τον αστράγαλο κι από πάνω ένα κοντό, λευκό, αμάνικο μπλουζάκι που άφηνε την κοιλιά της ακάλυπτη, σε κοινή θέα. Έτσι ήταν η μόδα, αν και λίγα κορίτσια είχαν το σώμα να το υποστηρίξουν. Η Κίρστι ήταν ένα απ' αυτά. Ήταν ψηλή, σαν τον πατέρα της, με τετράγωνες πλάτες και καλλιγράμμα, μακριά πόδια. Είχε επίσης μακριά μαλλιά, πάλι σαν τον πατέρα της, αλλά όχι μαζεμένα αλογοουρά όπως εκείνος. Ήταν πλούσια και καστανά όπως της μάνας της και ανέμιζαν πίσω της στο ζεστό αεράκι, σαν σημαία ανεξαρτησίας.

Ο Ένζο άφησε μερικά νομίσματα με θόρυβο στο τραπέζι και έτρεξε στον δρόμο να την προλάβει. Την πέτυχε τη στιγμή που προσπαθούσε να βάλει τον κωδικό, ισορροπώντας ταυτόχρονα τις σακούλες. «Στάσου, να πάρω εγώ μία» είπε, την ίδια στιγμή που ακούστηκε ένας ηλεκτρονικός ήχος, σημαίνοντας ότι η πόρτα είχε ανοίξει, κι εκείνη την έσπρωξε με το πόδι της. Γύρισε ξαφνιασμένη. Μπορεί να ήταν η αναπάντεχη σκοτσέζικη προφορά στην καρδιά του Παρισιού ή η παράξενη οικειότητα αυτού του ξένου άντρα, ωστόσο της πήρε μερικές στιγμές να συνειδητοποιήσει ποιος ήταν. Και μέχρι να το συνειδητοποιήσει, ο Ένζο είχε πάρει τις σακούλες από τα χέρια της και της κρατούσε την πόρτα για να περάσει. Το πρόσωπό της αναψοκοκκίνισε από τη σύγχυση και την αμηχανία. Τον παραμέρισε, μπαίνοντας σε έναν διάδρομο που οδηγούσε στην εσωτερική αυλή. Ο χρόνος που χρειάστηκε για να κάνει κάτι τόσο απλό ήταν αρκετός για να προλάβει να του θυμώσει. «Τι θέλεις;» σφύριξε, κρατώντας χαμηλά τον τόνο της φωνής της σαν να φοβόταν ότι θα τους ακούσουν.

Την ακολούθησε βιαστικά καθώς εκείνη διέσχισε τον διάδρομο με μεγάλες δρασκελιές και βγήκε σε μια μικροσκοπική πλακόστρωτη αυλή γεμάτη δέντρα σε γλάστρες και οργιώδη βλάστηση. Η πολυκατοικία υψωνόταν ιλιγγιωδώς γύρω τους, καταλήγοντας σε ένα μικρό τετράγωνο γαλάζιου παρισινού ουρανού. Τα παράθυρα στο ισόγειο είχαν κάγκελα και η πόρτα του διαμερίσματος της θυρωρού βρισκόταν δίπλα στη βάση μιας παμπάλαιης ξύλινης σκάλας. «Θέλω μόνο να μιλήσουμε, Κίρσι. Να περάσω λίγο χρόνο μαζί σου».

«Παράξενο...» Η φωνή της ήταν γεμάτη πικρία. «Πάντα έλειπες όταν εγώ ήθελα να περάσω λίγο χρόνο μαζί σου. Ήσουν πολύ απασχολημένος με την καινούργια σου οικογένεια».

«Δεν είναι αλήθεια αυτό, Κίρσι. Θα σου είχα δώσει όσο χρόνο ήθελες αν με είχες αφήσει».

«Α, ναι!» Γύρισε προς το μέρος του, στη βάση της σκάλας. Είχε χάσει το χρώμα της. «Φυσικά. Εγώ έφταιγα. Έπρεπε να το ξέρω. Εγώ έφταιγα που μας άφησες. Εγώ έφταιγα που προτίμησες να πας να ζήσεις στη Γαλλία με μια άλλη γυναίκα και να κάνεις καινούργια οικογένεια. Πώς δεν το είχα καταλάβει; Όλα εκείνα τα βράδια που άκουγα, ξαπλωμένη ξύπνια στο κρεβάτι μου, τη μαμά να κλαίει στο διπλανό δωμάτιο μέχρι να αποκοιμηθεί, δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι έφταιγα εγώ. Όλα τα γενέθλια και τα Χριστούγεννα που δεν ήσουν εκεί. Όλες εκείνες τις στιγμές στη ζωή ενός κοριτσιού που θέλει να ξέρει ότι ο μπαμπάς της είναι εκεί και την παρακολουθεί, ότι είναι περήφανος για εκείνη. Στις σχολικές παραστάσεις. Στις γυμναστικές επιδείξεις. Στην αποφοίτηση. Γιατί δεν κατάλαβα ότι έφταιγα εγώ; Εσύ άλλωστε πάντα είχες σημαντικό λόγο να είσαι κάπου αλλού, έτσι δεν είναι;» Τελικά, η συναισθηματική ένταση έβαλε φρένο στον εξάψαλμό της και η κοπέλα κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια να επαναφέρει την ανάσα της στον φυσιολογικό της ρυθμό.

Το βλέμμα της είχε τέτοια ένταση, που ο Ένζο δυσκολευόταν να την κοιτάξει. Ποτέ πριν δεν είχε νιώσει τον θυμό της σε πλήρη ισχύ. Σοκαρίστηκε. «Δώσ'τες μου!» Έκανε ν' αρπάξει τις σακούλες που κρατούσε ο Ένζο, αλλά εκείνος τις τράβηξε.

«Κίρστι, σε παρακαλώ. Δεν έχει περάσει ούτε μια μέρα στη ζωή μου που να μη σε σκεφτώ ή να μη σκεφτώ πόσο σε πλήγωσα. Δεν έχεις ιδέα πόσο δύσκολο είναι να προσπαθείς να εξηγήσεις αυτά τα θέματα σε ένα παιδί. Αλλά εξακολουθώ να είμαι ο πατέρας σου και να σ' αγαπώ. Και θέλω μόνο να μιλήσουμε. Να σου πω πώς ήταν τα πράγματα. Πώς ήταν στ' αλήθεια».

Τον κοίταξε έντονα για μια στιγμή κι ο θυμός της έγινε περιφρόνηση. «Δεν έχω πατέρα» είπε τελικά. «Ο πατέρας μου έχει πεθάνει εδώ και καιρό». Το βλέμμα της έπεσε στις σακούλες που κρατούσε ο Ένζο. «Θα μου τις δώσεις;» Αλλά σχεδόν δεν του άφησε περιθώριο να απαντήσει. «Ω, καλά, χέσ' το!» είπε. «Κράτα τες». Έκανε μεταβολή και ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, αφήνοντάς τον να στέκεται στην αυλή, να νιώθει ανόητος, εγκαταλελειμμένος.

Δεν είχε ιδέα πόση ώρα στεκόταν εκεί, ώσπου τελικά άφησε τις σακούλες με προσοχή στο πρώτο σκαλοπάτι. Απ' ό,τι φαινόταν, δεν είχε νόημα να την ακολουθήσει κουβαλώνοντας τες. Έκανε αργά μεταβολή και ξαναβγήκε στον δρόμο.

II

Καθόταν μόνος του στο εστιατόριο Κονγκ, στον τελευταίο όροφο του κτιρίου Κένζο στην οδό Πον Νεφ, όταν επιτέλους εμφανίστηκε ο Σάιμον. Το εστιατόριο ήταν γεμάτο πελάτες που απολάμβαναν την πα-

νοραμική θέα του Παρισιού. Ο Ένζο θα προτιμούσε να τρώγανε στο Σαμαριτέν, που είχε καλύτερη θέα, απ'όπου θα έβλεπε όλα τα γνωστά ορόσημα καθώς θα έπεφτε η νύχτα: το Πάνθεον, τη Νοτρ Νταμ, τον Πύργο του Άιφελ. Αλλά το Σαμαριτέν είχε κλείσει, κι έτσι ο Ένζο έπρεπε να συμβιβαστεί με την πιο περιορισμένη θέα του Κωδωνοστασίου του Αγίου Σουλπικίου και των πλοιαρίων στην Πον Νεφ, με υπόκρουση την ανόητη φλυαρία του παρισινού κοσμοπολίτικου πλήθους. Ενός πλήθους ανάμεσα στο οποίο ο Ένζο σπάνια ένιωθε τόσο μόνος όσο απόψε. Το γεγονός ότι όλοι είχαν παρέα τόνιζε ακόμα περισσότερο τη μοναξιά του. Είχε ελάχιστη έως καθόλου όρεξη και σχεδόν δεν άγγιξε το κυρίως πιάτο του, προτιμώντας να τελειώσει αργά αλλά σταθερά το μπουκάλι πινό νουάρ που είχε παραγγείλει.

Ο Σάιμον έκανε νόημα στον σερβιτόρο ότι δεν ήθελε τίποτα και τράβηξε μια καρέκλα. Είχε ήδη φάει, είπε, και γέμισε ένα ποτήρι με το κρασί του Ένζο. Το ήπие αργά ατενίζοντας τη θέα της πόλης, μαντεύοντας ίσως την απάντηση στην ερώτηση που δεν έκανε. Στη συνέχεια γύρισε και είπε: «Να πάρει ο διάολος, γιατί πάντα φαίνεσαι τόσο δυστυχισμένος, Ένζο;».

Ο Ένζο χαμογέλασε πλατιά. «Ίσως επειδή είμαι». Ανασήκωσε τους ώμους και σούφρωσε τα χείλια, μια ασυναίσθητη κίνηση που έκανε εδώ και χρόνια. «Λοιπόν, τότε επιστρέφεις στο Λονδίνο;»

«Αύριο». Ο Σάιμον τον κοίταξε ίσια στα μάτια και αναστέναξε. «Δεν ξέρω ποιο είναι το πρόβλημά σου. Για κοίτα καλά τον εαυτό σου, Κίσσα». Αυτό το παρατσούκλι το είχε βγάλει ο Σάιμον στον φίλο του όταν πρωτοεμφανίστηκε η λευκή τούφα στα μαύρα του μαλλιά, στην αρχή της εφηβείας τους. Και έκτοτε του κόλλησε. «Έχεις φτιάξει τη ζωή σου περίφημα εδώ πέρα. Έχεις ένα όμορφο διαμέρισμα στην Καόρ. Μια κόρη για την οποία οι περισσότεροι γονείς θα

πέθαιναν...» Μόλις ξεστόμισε αυτά τα λόγια, μόρφασε συνειδητοποιώντας την γκάφα του. «Χριστέ μου, Ένζο, συγγνώμη».

Ο Ένζο χαμογέλασε θλιμμένα και κούνησε το κεφάλι του. «Βλάκα» είπε. «Είσαι τυχερός που δεν έκανες παιδιά. Να σου κουβαλάνε στο σπίτι γκόμενους με ηλίθια κουρέματα και μεταλλικά μπιχλιμπίδια στη μούρη».

«Ο Μπερτράν;»

«Είναι πολύ μεγάλος για τη Σοφί».

«Πόσο είναι;»

«Είκοσι έξι».

«Και η Σοφί πόσο είναι; Δεκαοχτώ;»

«Δεκαεννιά».

«Άρα την περνάει επτά χρόνια. Εσύ πόσο ήσουν; Τριάντα, όταν μετακόμισες στην Καόρ με την Πασκάλ; Κι εκείνη πόσο ήταν;»

«Είκοσι τρία. Ήταν όμως διαφορετικό» γρύλισε ο Ένζο.

«Όχι, δεν ήταν. Επτά χρόνια είναι επτά χρόνια».

«Εγώ δεν ενθάρρυνα την Πασκάλ να εγκαταλείψει τις σπουδές της. Και νομίζω ότι είχα περισσότερα να της προσφέρω από μια ζωή σε ένα ηλίθιο γυμναστήριο».

«Σαν τι; Τη λαμπρή καριέρα στην εγκληματολογία που παραλίγο να κάνεις;»

Ο Ένζο τον στραβοκοίταξε αγριεμένος. Σταύρωσε τα χέρια και τα πόδια του, μπλοκάροντας με τη γλώσσα του σώματος αυτά που δεν ήθελε να ακούσει.

«Δεν σε κρίνω, Ένζο» είπε ο Σάιμον. «Αλλά ήταν όντως είκοσι τριών. Για όνομα του Θεού, δηλαδή, ήταν παιδί. Έχεις μιλήσει τελευταία με κανένα εικοσιτριάχρονο;»

«Όχι με τόσα όσα εσύ» απάντησε ο Ένζο. «Είκοσι τρία πρέπει να

είναι ο μέσος όρος της ηλικίας των γυναικών που πηγαίνεις τελευταία».

«Πιθανόν. Και ξέρεις, το σεξ είναι τέλειο, αλλά οι συζητήσεις χάλια. Γιατί νομίζεις ότι καμία από αυτές τις σχέσεις δεν κρατάει περισσότερο από μερικές εβδομάδες;»

«Γιατί παραείσαι γέρος, που να με πάρει. Σε κουράζουν».

Ο Σάιμον χαμογέλασε πλατιά. «Μπορεί και να 'χεις δίκιο».

Ήπιαν σιωπηλοί το κρασί τους ακούγοντας τις εύθυμες φωνές των υπόλοιπων πελατών του εστιατορίου στα γύρω τραπέζια. Ώσπου ο Σάιμον είπε: «Λοιπόν, τι έγινε;».

Ο Ένζο απέφυγε το βλέμμα του. «Δεν ήθελε να μου μιλήσει».

Όταν σήκωσε το βλέμμα, είδε τον Σάιμον να κοιτάζει σκεπτικός το ποτήρι του και ξαφνικά του φάνηκε γέρος. Επί χρόνια έβλεπε τον Σάιμον ως το αγόρι με το οποίο πήγαιναν μαζί σχολείο, έπαιζαν μαζί σε συγκρότημα, μοιράζονταν κορίτσια. Τώρα, είχε το κεφάλι ελαφρώς σκυφτό, τα πάλαι ποτέ μαύρα γένια του είχαν γκριζάρει, το δέρμα του διακρινόταν στο φως κάτω από τα αραιωμένα μαλλιά του και το ίδιο φως έριχνε σκιές κάτω από τα μάτια του. Έδειχνε την ηλικία του – ένας άντρας που πλησίαζε τα πεντηκοστά του γενέθλια. Ο Σάιμον σταμάτησε να κοιτάζει το ποτήρι και το στράγγισε. «Νόμιζα ότι μπορεί να είχαν αλλάξει τα πράγματα».

«Γιατί;» Ο Σάιμον του είχε πει ότι η Κίρστι ήταν στο Παρίσι.

«Λόγω της μητέρας της». Έκανε νόημα στον σερβιτόρο και παρηγγείλε ένα κονιάκ. «Ξέρεις ότι πάντα κρατούσαμε επαφή».

Ο Ένζο ένευσε καταφατικά. Ποτέ δεν ήταν σίγουρος για ποιο λόγο. Οι τρεις τους είχαν μεγαλώσει μαζί στη Σκοτία, στα νότια της Γλασκόβης. Ο Σάιμον έβγαινε με τη Λίντα πριν από τον Ένζο και μετά έχασαν τελείως επαφή μαζί του, όταν κατέβηκε νότια να σπου-

δάσει νομική στην Αγγλία, απ' όπου επέστρεψε μόνο για να γίνει κουμπάρος στον γάμο τους.

«Η Λίντα νόμιζε ότι ίσως τα πράγματα να είχαν αλλάξει. Άλλωστε η Κίρστι είναι μεγάλο κορίτσι πια. Κοντεύει να τελειώσει το μεταπτυχιακό της στη μετάφραση και διερμηνεία. Και δεν κερδίζεις έναν χρόνο πρακτική σε εταιρεία στο Παρίσι αν δεν έχεις τα μυαλά στο κεφάλι σου».

«Πάντως τίποτα δεν έχει αλλάξει. Τουλάχιστον όχι για την Κίρστι».

«Τι σου είπε;»

«Μου είπε να του δίνω».

Έφτασε το κονιάκ του Σάιμον, που το ήπие αργά, βυθισμένος στις σκέψεις του.

«Και τώρα;»

«Τώρα μπορώ να γυρίσω πίσω».

«Νόμιζα πως είχες ραντεβού με τον Ραφάν».

«Δεν είμαι σίγουρος ότι θα μπω στον κόπο».

Ο Σάιμον σήκωσε το φρύδι του. «Είναι δύο χιλιάδες ευρώ, Ένζο. Δεν μπορείς να τα πληρώσεις με τον μισθό σου».

Ο Ένζο τον στραβοκοίταξε. Ο Σάιμον είχε παίξει καθοριστικό ρόλο στο στοίχημα εξ αρχής. Και ως ο μόνος παρών δικηγόρος, είχε υποσχεθεί στους συμβαλλόμενους να λειτουργήσει ως μάρτυρας και να κρατήσει τα χρήματα ως εγγυητής μέχρι να καταλήξουν σε ένα αποτέλεσμα.

ΠΑΡΙΣΙ

Ένα παλιό μυστήριο.

Καθώς το ρολόι χτυπά μεσάνυχτα, ένας άντρας ανασζητά απεγνωσμένα καταφύγιο σε μια εκκλησία. Την επόμενη μέρα η αναπάντεχη εξαφάνισή του θα τον κάνει διάσημο σε όλη τη Γαλλία.

Μια νέα επιστήμη.

Ο ειδικός στην ιατροδικαστική έρευνα Ένζο Μακλάουντ βάζει στοίχημα να λύσει τις επτά πιο διαβόητες ανεξιχνίαστες υποθέσεις στη Γαλλία χρησιμοποιώντας τη σύγχρονη τεχνολογία.

Καινούργια στοιχεία.

Βαθιά μέσα στις κατακόμβες, κάτω από την πόλη, ο Ένζο θα ανακαλύψει μυστηριώδη στοιχεία, καθώς ο δολοφόνος βήμα το βήμα τον οδηγεί στην παγίδα του. Θα είναι ο Ένζο το επόμενο θύμα;

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΗ ΕΝΖΟ ΜΑΚΚΛΑΟΥΝΤ

Θα ακολουθούσα τον Peter May ως την άκρη της Γης.

New York Times

Σκοτεινό, συναρπαστικό και αιμορροιακό.

Scotland on Sunday

Μυθιστόρημα-δυναμίτης. Ιδανικό ξεκίνημα μιας πολλά υποσχόμενης σειράς βιβλίων.

Carl Brookins, συγγραφέας

ΤΙΜΗ: 8,80€

ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΜΕΓΑΛΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΠΟΥ ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ
ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ ΣΕ ΜΟΡΦΗ ROCKET
ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ
ΞΑΝΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ISBN 978-618-03-0076-5

9 786180 300765
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80076